

צו

שבת פרה



בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 783 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 668 שנה י"ד עלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק ט"ו אדר ב' תשפ"ד

## צו - תוכן ענייני הפרשה

999 פ 1099

- א. מצות אש תמיד, והעלאת אברי הקרבנות כל הלילה למזבח.
- ב. תרומת הדשן כל יום, והוצאת הדשן כשנתרבה (ו, א-ו).
- ג. תורת המנחה, קומץ למזבח, והנותר נאכל לכהנים (ו, ז-יא).
- ד. איסור ללוש, או לערוך, ולאפות את שיירי המנחה בחמץ.
- ה. מנחת כהן גדול בכל יום, וכהן המתחנך לעבודה (ו, יב-טז).
- ו. תורת החטאת, דם החטאת, תורת האשם (ו, יז-כג).
- ז. בשר החטאת והאשם, ושיירי המנחות (חוץ ממנחת כהן) נאכלים לכהנים ביום ההקרבה, ועור העולה מתחלק לכהנים (ז, א-ז).
- ח. קרבן שלמי תודה עם ארבעים לחמים למי שנעשה לו נס.
- ט. קרבן שלמים, ואיסור אכילת פיגול נותר וטמא (ז, יא-כא).
- י. איסור אכילת חלב בהמה, ודם בהמה חיה ועוף (ז, כב-כז).
- יא. תנופת החלב והחזה של השלמים ע"י הבעלים והכהן.
- יב. חלק אהרן ובניו בזבח השלמים (ושלמי תודה) (ז, כח-לח).
- יג. סדר שבעת ימי המילואים כהקדמה לחנוכת המשכן (ח).

## "אם על תודה יקריבנו וְהַקְרִיב עַל זֶבַח

### הַתּוֹדָה... (ו, יב) - במעלת התודה - סיפור

הובא בספר "נועם אלימלך" (ליקוטי שושנה, ד"ה פדות) על הפסוק (תהלים קיא, ט) "פְּדוֹת שְׁלַח לְעַמּוֹ": "שהנה הבורא ברוך הוא שולח רפואה קודם המכה, ומה הוא הרפואה, היינו תהילותיו ושבחיו שאנחנו משבחים ומפארים את שמו הגדול ותורתו הקדושה. וזהו 'בורא רפואות' על ידי 'נורא תהילות' מחמת תהילותיו הנוראים הם הרפואות".

"רפאנו ה' ונרפא... כי תהילתנו אתה". מסופר על רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שיום אחד באה נכדתו לבקר בבית הסבא והסבתא ביחד עם אמה. הסבתא, כדרך של סבתות, נתנה לנכדתה סוכריה. אמרה האם לבתה: "אמרי תודה לסבתא"! סיננה הנכדה: "תודה, סבתא".

לפתע נשמעה קריאת אנחה מבהילה מהסלון: "אוי, אוי!" - זעק ר' אליהו. נזעקו כל בני המשפחה לסלון להבין את פשר הזעקה, "מה קרה, סבא"? הם תמהו. ענה להם הצדיק כשדמעות בעיניו: "הנה בת זו אמרה תודה לא מחמת שהיא מרגישה הכרת הטוב, אלא מחמת שאמה אמרה לה לומר. חשבתי לעצמי... וכשאני אומר 'מודים' בתפילה... האם אני מרגיש באמת הודאה לבורא עולם או שמא אני אומר כי כתוב בסידור שצריך לומר כאן 'מודים'?!"...

[קול תודה]"

### "צו את אהרן... (ו, ב)

וברש"י: אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כ"ס. וביאר היהודי הקדוש מפארשיסחא ז"ע ואמר שהנה לחמשה חושים שבאדם יש כ"סים דהיינו חוש הראיה עפעפי עיניו, לחוש השמיעה יש האליה מהאוזן, ולחוש הדיבור יש שפתיים, ואפילו לחוש הריח יש כ"ס כמובן, אבל למחשבה יש חסרון כ"ס, היינו שדבר רוחני אין לו כ"ס וגדר הגשמי, לכן ביותר צריך הכתוב לזרז עליו.

[אמרי יהושע]

פוחתת הפרשה (ו, ב): "צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו".

וברש"י: אין צו אלא לשון זרז מיד ולדורות אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כ"ס. עכ"ל.

על צמד המילים "מיד ולדורות", עמד על כך רבי מאיר אריק זצ"ל: עניין הקרבנות היה גם "מיד", כאשר בית המקדש היה קיים, וגם "לדורות" - לאחר שנחרב הבית, גם אז יכול אדם להגיע לדרגה של הקרבת קרבן, כאשר הוא עוסק בדיני

הקרבנות, כי העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה.

ואולם, כאשר ישראל נמצאים בגלות, בין האומות, ליבם בל עימם, מחמת הצער והטרדה, וזה עניין החסרון כ"ס כי לב

האדם תלוי בכ"סו. וזו כוונת ר' שמעון: "ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כ"ס", דהיינו כשישראל בגלות

ויש חסרון לב שתלוי בכ"ס, אז צריך להזהירם שיעסקו בתורת עולה ויעלה להם כאילו הקריבו עולה. וזה מה

שהוסיף הכתוב בדרך רמז: "זאת תורת העולה" - העוסק בתורת עולה שיעלה להם כאילו הקריבו עולה, "הוא העלה

על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר" - יהיה להם כל זמן הגלות עד הבוקר של הגאולה. והוסיף עוד וביאר ש"על

המזבח" כוונתו היא כך: לב האדם נקרא מזבח, כמו שמצינו באגרת הרמב"ם, ובזמן שבית המקדש היה קיים, היתה האש

על המזבח, ועתה לבו של אדם הוא במקום המזבח, ועל כן "ואש המזבח תוקד בו" בתוך ליבו של האדם. ובתורת כהנים

הוסיף: "אף בשעת מסעות", והיינו: אף בעת שישראל בגלות ונוסעים ממסע למסע - לא תכבה אהבת הקב"ה מליבם!

וזה כוונת הכתוב שהראה הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים: "וְהִנֵּה תִנּוֹר עֶשֶׂן וְלִפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר בֵּין הַגְּזֵרִים"

(בראשית טו, ז), ובמדרש שם (עיין מדרש שוחר טוב, סוף מזמור נב): "לפיד אש - זה תורה", כי בין הגזרים היינו בין בית ראשון

לשני וכן בין שני לשלישי, שאין עוד גזרים מקרבנות, ואז "לפיד אש", דהיינו התורה, שעבר עמהם, הוא במקום

הקרבנות! והתורה היא שתשמור ותגן עלינו.

והנה מגלה לנו ה'בעל שם טוב' הקדוש מהי תורה רצויה - לשמה, ע"י מעשה. פעם הלך ה'בעל שם טוב' הקדוש עם

מקורביו לבית המדרש, וכיוון שהגיע לפתחו נעמד ואמר: אי אפשר להיכנס בבית מדרש זה, שהוא מלא וגדוש בתורה

מלוא החלל. תמהו מלווינו מאי משמע.

הסביר להם ה'בעל שם טוב', כתיב "זאת תורת העולה", כלומר, איזוהי תורה העולה ופורחת לעילא, "הוא העלה על מוקדה", תורה שנלמדת לשם שמיים בהתלהבות ובאש.

ובתיקוני הזוהר מובא שתורה אשר אין לומדים אותה בדחילו ורחימו "לא פרכת לעילא" (פירוש: תורה שאינה נלמדת

ביראה ובאהבה אינה פורחת ועולה). וזאת התורה שלומדי בית המדרש דנן לומדים כנראה לומדים הם בלא דחילו ורחימו,

ותורה שכזאת הרי נשארת בין כתליו, האויר דחוס מרוב תורה, עד שאין מקום בשבילנו להיכנס פנימה.

יחד עם זאת, אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו" - בתוכו פנימה, ולא באופו שתפגע

באחרים. וישמע החכם ויוסיף לקח.

mit se nae



## “וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו וּלְבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת הַדָּשָׁן אֶל מַחוּץ לַמִּחְנָה אֶל מְקוֹם טָהוֹר. וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה” (ו, ד-ה)

רבי מאיר מפרמישלאן זצ"ל היה קורא בתורה. כשהגיע לפסוקים אלו, פרץ בבכי מר ולא הבינו מדוע. אחרי התפילה שאלוהו תלמידיו מדוע בכה בקריאת התורה. אמר להם: "נזכרתי באותו יום, לא עליכם, שבו מפשיטים את האדם מבגדיו הרגילים, ומלבישים בגדים אחרים - תכריכים". אדם צריך לדעת ולזכור שלא יהיה כאן לנצח, אלא יבוא יום ויוציאו 'את הדשן מחוץ לעיר' - לבית הקברות שנמצא מחוץ לעיר. "וְהָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ תּוֹקֵד בּוֹ" - זהו האש של גהינם, שלא תבוא ותשרוף אותו. אשריו של מי שזוכה לחזור בתשובה כאן בעולם הזה ומכפרים לו כל עוונותיו. [דורש ציון']

### פרשת פרה

\* **“פרשת פרה”** - השלישית בארבעת הפרשיות היא פרשת “פרה”, שקורין בשבת הסמוכה לפרשת החודש.

בשבת זו מוציאים שני ספרי תורה, באחד קורין ז' אנשים בפרשת השבוע ובשני קורין מפטיר בפרשת “פרה אדומה” בסדר “זאת חקת התורה” (שבספר במדבר). נוהגין להחמיר בקריאת פרשה זו, שלדעת חלק מהראשונים היא מצוה מהתורה כפרשת “זכור”.

\* **ענין קריאת פרשת “פרה אדומה”** - בעוד שבועות ספורים יחול חג הפסח, ואם נזכה ויבנה בית המקדש עד החג, נעלה לציון ברינה להקריב את קרבן הפסח, אולם נצטרך לפני כן להיטהר מטומאתינו כדי להקריבו בקדושה ובטהרה. על כן קוראים אנו בפרשת “פרה” כדי להשריש בנו את ענין הטהרה בעלותינו להקריב קרבן הפסח.

\* **בשבוע של פרשת פרה** נהגו בני קהילת עדן לקחת פרה בצבע אדום שהייתה מצויה אצלם, לשוחטה בערב “שבת פרה” והיו מחלקים את בשרה לעניים (נר לשולחן שבת - מפי הר"ר יצחק אליהו).

\* **סיפור רבי אלעזר מנחם מן שך:** 'תקופה קצרה לאחר נישואי נשלחתי לנופש ע"י דודי רבי איסר זלמן מלצר, הייתה זו הפעם היחידה בחיי שיצאתי לנופש. בשבת נכנסתי להתפלל בבית הכנסת המקומי, הימים היו ימי תחילת השלטון הקומוניסטי ברוסיה, ועל הדוכן עלה לדרוש יהודי. לחרדתי נוכחתי שאותו דרשן מדבר בחוצפה כלפי תלמידי חכמים. הוא עשה זאת בערמה, באומרו, כי אין לנו חפץ באנשים דוגמת 'הפרה האדומה - די רויטא איפא', שלא עלה עליה עול... הבנתי להיכן הדברים נוטים ומה מתכוון אותו דרשן להסיק בדבריו. מיד צעקתי כנגדו בקול: 'חצוף, רד! שייגץ אראפ!' וברחתי משם כל עוד נפשי בי. תקיפי העדה ביקשו לעשות בי שפטים וכמעט שתפסוני, אך בחסדי שמים ניצלתי מהם. לאחר מכן נודע לי מהיכן באה ישועתי: דעת הציבור לא הייתה נוחה מאותו דרשן שנתפס לקומוניזם, ובמשך תקופה ארוכה לא הניחו לו לדרוש. בשבת זו העמידוהו תקיפי הקהל לדרוש, בניגוד לרצון הציבור. האנשים חששו למחות בו מאחר והיה חתנו של הרב... והנה לאחר שמחיתי כנגדו, התייצב הציבור מאחורי, ומשראו בסכנה שנשקפה לי, התחילו גם הם לרוץ אחר הרודפים ומנעו מהם מלהסירני וכך ניצלתי' (שמושה של תורה).

## “אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה” (ו, ו)

כתב השל"ה הקדוש (שער האותיות, אות למ"ד): "מצאתי כתב יד של האלקי, רבי משה קורדובירו זצ"ל שכתב, וזה לשונו: למדנו זקן אחד, שלבטל המחשבה יאמר פסוק זה הרבה פעמים: אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה".

ומוסיף השל"ה: "ובעיני פשוט, שזה הזקן היה אליהו הנביא, ולרוב ענוותנותו של הרב לא רצה לגלות. על כן יהא נזהר בזה במי שנפל בלבו מחשבת אָנָן או מחשבת הַבֵּל, שיאמר הפסוק הנ"ל הרבה פעמים".

יש להבין, מה העניין שיש בפסוק זה, המועיל לבטל מחשבות זרות? איברי האדם פעמים שהם פועלים ופעמים שהם שובתים ונחים. אפילו המוח נח בלילה בעת השינה. האיבר היחיד שפועל בתמידות הוא הלב, כמו שנאמר (שיר השירים ה, ב): "אֲנִי יְשֻׁנָה וְלִבִּי עֹר".

מאז שהעובר בן ארבעים יום במעי אמו, הדופק של לבו מתחיל לפעול, ומיני אז ועד שהוא מחזיר את נשמתו לבוראה - אינו שובת לרגע. 'לב' - אותיות למ"ד ב"ת. האותיות שבתוך למ"ד הן **מד**, והאותיות שבתוך ב"ת הן **ית**, וביחד - **תמיד**. נמצא ש'תמיד' מכוון כנגד הלב.

זהו יסוד ומקור הסגולה, שאם יאמר פסוק זה של 'אֵשׁ תָּמִיד' יזכה שליבו לא יהרהר במחשבות זרות.

בגמרא (ברכות כ"ו:) הובאו שתי דעות לגבי מקור התפילות: יש אומרים: "תפילות אבות תקנום", ויש אומרים: "תפילות כנגד תמידין תקנום", דהיינו: התפילות הן כנגד קרבנות התמיד: תפילת שחרית - כנגד תמיד של שחר, תפילת מנחה - כנגד תמיד של בין הערבים, ותפילת ערבית - כנגד חלבים ואיברים המוקטרים כל הלילה.

אומר הזוהר הקדוש: הלב - הוא המזבח, הקרבן - הוא המילים שאדם מוציא מפיו, והאש - היא המחשבה. על כך הזהיר: "אֵשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכְבֶּה" - כשם שבקרבן האש צריכה להיות זולקת תמיד ויש להזהר שלא תכבה - כך בתפילה שהיא במקום הקרבן: יש להזהר שלא לנתק את המחשבה באמצע התפילה. הלב, שנמשל לאש, צריך להיות מרוכז כל כולו בתפילה.

רבי יוסף קארו זצ"ל בעל השולחן ערוך נשא בזקנותו אשה שלישית, לאחר שאשתו הראשונה ואשתו השניה מתו על פניו. מאשתו השלישית נולד לו בן, וכשהגיע לפרקו חתן אותו עם בתו של רבנו האר"י. מרן, אבי החתן, הזמין את קרביו ומכריו להשתתף ב"שבת חתן".

בשבת בבוקר, בסיום קריאת התורה, בעת החזרת ספר התורה להיכל, ניגש השמש למרן, ולחש לו שהמפתח של המטבח, שבו מונח האוכל עבור המשתתפים, אבד ואיננו. עמד מרן להתפלל מוסף ורבנו האר"י היה צופה עליו.

בסיום התפילה ניגש רבנו האר"י למרן, ואמר לו: "מה לך דואג על המפתח? הרי הוא נמצא במקום פלוני!" מיד קרא מרן לשמש ואמר לו היכן נמצא המפתח, וכך היה, המפתח נמצא שם.

פנה מרן אל רבנו האר"י ושאלו: "מנין לך שהמפתח אבד? ומנין לך היכן הוא נמצא?" אמר לו: "תדע, כשאתה עומד בתפילה אני רואה עמוד אש יורד מן השמים על ראשך. היום ראיתי שעמוד האש יורד אליך, מתקרב ומתרחק, מתקרב ומתרחק. הבנתי שיש משהו שמטריד אותך בתפילה. בא המלאך ואמר לי שאתה מוטרד בגלל המפתח שאבד והוסיף וגילה לי היכן הוא נמצא".

[דורש ציון] פרשת צו עמ' פב]

**”צוֹ אֶת אֶהְרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֵלֶּה...” (ו, ב) – שְׁבִירַת הַמִּידוֹת – מִלְחַמַּת הַיֵּצֵר**

שאל הגר"א. "ברכה. ברכני רבי", השיב המגיד. וכי אנו יודעים להעריך ברכה מהגאון מה היא? סיפר לי רבי חיים קנייבסקי זצ"ל, שרבי מאיר קרליץ זצ"ל - אחיו הגדול של ה'חזון איש' - סיפר לו כי בעיר שלהם הכירו יהודי זקן שחי מאה שנה על פי ברכתו של הגאון.

פעם, כאשר אותו יהודי היה ילד קטן, הגאון למד בבית הכנסת. כדרכו היה מעוטר בטלית ובתפילין כל שעות היום. הגר"א התהלך הלוך וחזור בבית הכנסת, והילד דרך לו בטעות על הציציות של הטלית. הגאון רצה להמשיך ללכת אך נאלץ לעצור, כי הילד דרך ברגלו על הציציות.

פנה אליו הגר"א: "ילדי, מאה שנה תחיה, אבל מה אתה רוצה מהציצית שלי"? משפט אחד בלבד! הורי הילד שמעו את דבר המעשה וערכו סעודה על כי זכו להתברך מפי הגר"א. אתם מבינים לבד כי מן השמיים נתנו לצדיק להוציא את המשפט מפיו, כי הכול משמיים, ולהורים היתה אמונת חכמים אמיתית. אותו ילד זכה להזקין ולהגיע לגיל מאה. סיפר רבי מאיר קרליץ: אותו יהודי, בהיותו בן תשעים ושמונה, חלה מאוד. ביקשו להזעיק רופאים כדי להציל את חייו. אמר להם: "תהיו רגועים. אין לכם מה להתרוצץ ולשלם לרופאים. יש לי צ'ק מהגאון, 'מאה שנה תחיה', ונתרו לי עוד שנתיים לחיות".

ובכן, המגיד אמר כי רצונו בתשלום - ברכה. אמר הגאון: "בסדר, איזו ברכה אתה רוצה"? "רצוני בברכה שיהיה לי היצר הרע של הרב'ה"..." ביקש המגיד. (כי חשב: מה כבר יכול להיות? היצר הרע של הגאון, שישן שעתים ביממה, יבוא ויציע לי לישון שעתים ועוד עשר דקות?...)

כאשר שמע הגאון את הבקשה נבהל ואמר: "חלילה! את היצר הרע שלי אתה רוצה? הקב"ה יציל אותך ממנו, הוא בוער כמו אש! חס וחלילה, הוא בוער!"

זו כוונת דברי חז"ל כפשוטם: "כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו". "גדול הימנו" - היצר הרע גדול יותר מהגאון עצמו, כי כדי להתמודד מולו, לנצחו ולקבל שכר, מוכרח שהוא יהיה גדול ממנו. היצר הרע של אנשים קטנים לא מדבר כלום לגר"א. זה כמו שתציע לאיש מבוגר לשחק בחול עם ילדים קטנים. אין לו שום פיתוי לכך. נכון, יש מצב נדיר שהצדיק מנצח הרבה את היצר הרע ואז הוא זוכה ומגיע למעלת "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" (תהלים קט, כב) בבחינות מסוימות, אבל אחרי הכול הלא אמרו חז"ל על כך: "אל תאמין בעצמך עד יום מותך". ה' יהיה בעזרנו. [יחי ראובן]

**”צוֹ אֶת אֶהְרֹן וְאֶת בְּנָיו לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעֵלֶּה...” (ו, ב)**

וכה הם דברי רש"י הידועים: "אין צו' אלא לשון זירוז, מיד ולדורות. אמר רבי שמעון: ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס".

בדרך מליצה נראה לבאר: לכל איבריו החושיים של האדם יש כעין כיס השומר עליהם לבל יעשו את הבלתי רצוי והאסור. לפה יש שפתיים, לעין יש עפעפיים, לאוזן יש אליה שיכול לכוף לתוכה וכן הלאה. הדבר היחיד שאין לו 'כיס' ושמירה הוא ההרהור והמחשבה, שהם עובדים ללא הרף, וצריך שקידה רבה וזירוז כדי לא להיכשל במחשבה רעה. מעתה, היות שרבי שמעון בר יוחאי הוא בעל המאמר (מדרש ויקרא רבה ג) שאין העולה באה אלא על הרהור הלב, לכן כאן בתורת העולה משמיענו רשב"י: "ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס" - שחסר בו 'כיס' לשמירה עליו... ["חמדה גנוזה"]

**וברש"י:** "אין צו אלא לשון זירוז, מיד ולדורות. אמר רבי שמעון: ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס". עכ"ל.

מבאר **המלבי"ם**: הכהנים אינם יכולים לאכול את קרבן העולה כי הוא כליל לה'. הם עובדים ומקריבים ואין להם שום רווח אישי מעבודתם. לכן כאן צריך הכתוב לזרז: "צו אֶת אֶהְרֹן... זאת תּוֹרַת הָעֵלֶּה". הביאור של המלבי"ם ממש מבהיל. את מי מצווים? "צו אֶת אֶהְרֹן". היעלה על הדעת שאהרן צריך זירוז?! כן. כיוון שיש כאן חסרון כיס, הכהנים אינם אוכלים מהקרבן.

באבות דרבי נתן (פרק כט) נאמר: "רבי יצחק בן פינחס אומר, כל מי שיש בידו מדרש ואין בידו הלכות - לא טעם טעם של חוכמה. כל מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש - לא טעם טעם של יראת חטא". עוד שם: "הוא היה אומר, כל שיש בידו מדרש ואין בידו הלכות - זה גיבור בלי כלי מלחמה. כל שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש - חלש וכלי מלחמה בידו. יש בידו זה וזה - גיבור וכלי מלחמה בידו".

מי שיש בידו הלכות אבל אין בידו מדרש ואגדות חז"ל - יש לו חרב להילחם וקשת לירות חיצים, אבל הוא חלש, אין לו כח למתוח את הקשת.

מי שיש בו מדרש ואין בו הלכות הוא כגיבור ללא כלי מלחמה. התורה היא החרב והקשת. ומה יעשה גיבור עצום כאשר היצר הרע בא מולו בתותח ולו אין כלים להילחם בו? על זה אמר שלמה המלך (משלי א, ב): "לְדַעַת חֻכְמָה וּמוֹסָר - גַּם חוֹכְמָה וּגַם מוֹסֵר. אִדָּם אֹמֵר לַעֲצֹמוֹ: 'מֵה, וְכִי אֲנִי צָרִיךְ חִיזוּק?! אֵינְנִי אִישׁ רְחוּב, אֵינְנִי בִי רוּע מִיּוֹחַד בְּמִידוֹת. הַנְּנִי יְהוּדִי יִרָא שְׁמַיִם. כִּבְר שְׁנַיִם אֲרוֹכוֹת שְׁאִין לִי כֹל קֶשֶׁר לַעֲבִירָה פְלוֹנִית, וּמֵהעֲבִירָה הֵיא אֲנִי רְחוּק מֵרַחֵק רַב'. נִכּוֹן, זְכִית, אֲבֵל עֵדִיין מְחוּבְתֵךְ לַהִיזָהר, לַהִישְׁמֵר וּלְהִתְרַחֵק מֵעֲבִירוֹת! אֵל תִּתְקַרֵב לְנִיסְיוֹן, כִּי אִם תִּתְקַרֵב - אֵתָה בִּסְכָנָה. אֲדַרְבָּה, כִּיּוֹן שְׂאתָה גְדוֹל וְחֹשׁוֹב, הֵינֵךְ זָקוּק תְּמִיד לַחִיזוּק וּלְהִתְרַחֵקָה, כִּי הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁלֶךְ גְּדוֹל. "כֹּל הַגְּדוֹל מִחֲבִירוֹ יִצְרוֹ גְּדוֹל הַיִּמְנוֹ" (סוּכָה נב). כֵּן הוּא בְּעִבְרִירוֹת, וְכֵן מִמֶּשׁ בְּמִידוֹת: כַּעֵס, עֲצָלוּת, קִמְצָנוּת וְגֵאוּוּה. לֹא לְהִתְקַרֵב לְדַבֵּר שְׁמַבִּיא אֵת הַנִּיסְיוֹן. "אֵין צוֹ אֵלָא לְשׁוֹן זִירוּז", כִּי מִי שְׁגָדוֹל יוֹתֵר - יֵשׁ לוֹ יֵצֵר רַע גְּדוֹל יוֹתֵר. מְדוּעַ בְּאֵמַת זֶה כֵּךְ? כִּי לֹא שִׁיךְ שִׁיִּתְנוּ לְבָן אִדָּם גְּדוֹל יֵצֵר רַע קֶטָן. בְּשִׁבְלֹו, הוּא שׁוֹם דַּבֵּר. אִם הוּא גְּדוֹל - הַיֵּצֵר הָרַע שְׁלוֹ מוֹכְרָח לְהִיּוֹת גְּדוֹל גַּם כֵּן.

המגיד מדובנא היה נכנס לגאון מוילנא, על פי בקשתו, כדי לומר לו דברי מוסר. ויהי היום, ומיד עם כניסתו פנה אליו הגאון וביקש: "נו, אמור משל הגון!" אמר לו המגיד: "משל לאדם שֶׁלְבּוֹ כָּאֵב עֵלָיו (היה חולה לב). אמרו לו שהרפואה לכך היא שישתה חלב עיזים. קנה עז. חלפו יומיים, ואין חלב. שב למוכר והתלונן בצעקות: 'גנב! מה עשית לי? מכרת לי עז שאינה נותנת חלב!' 'רגע אחד, האם עשית משהו למען החלב?' התעניין המוכר. 'בוודאי עשיתי, לחצתי ולחצתי, אך לא יצא חלב'. 'רגע, אוכל נתת לעז?' 'לא'. 'אם לא נתת אוכל, העז לא תוכל לתת חלב. הא בהא תליא'.

אמר המגיד: "הרב'ה רוצה שאמשול משל? שהרבי ייתן אוכל, כלומר יאמר דבר תורה, ואז תהיה אפשרות לתת חלב". הגר"א פסק את פסוקו בדברי תורה ואגדה, והדובנר משל את משלו, משל למה הדבר דומה. פלאי פלאים. המגיד מדובנא היה גדול מאוד, איננו מודעים לצדקות שלו. ויהי היום, אחרי שהמגיד אמר את מוסרו לגר"א, הפטיר וביקש: "רצוני בתשלום". "מה התשלום שכבודו מעוניין בו?"



את הסיפור הבא סיפר מגיד המישרים רבי שלמה לוויןשטיין שליט"א, ששמע זאת מפי אברך שהיה עד למעשה: "המתנתני מחוץ לחדרו של הגאון רבי ניסים קרליץ זצ"ל. בעת שהמתנתני, שמע מתוך החדר צעקות רמות, אדם זועק על עוול שפלוני עושה לו ומבקש מכתב מהרב, אולם הרב מסרב לכתוב מבלי לשמוע את הצד השני. הלה מתקומם וזועק כי הצד השני אינו צד אלא אדם רע ומרושע, אולם הרב בשלו - דיין צריך לשמוע את שני הצדדים. לנוכח זאת התקומם הזועק, והחל צועק על הרב ופוגע בו במילים קשות שאסור לחזור עליהן, ולבסוף - הלם על השולחן חבטה עזה, ויצא מהחדר בטריקת דלת קולנית, תוך שהוא מוסיף לצעוק בגנותו של הרב. האברך שהמתין נכנס אחריו, והבחין כי רבי ניסים יושב רגוע ושלו, לא ניכרת עליו כל סערת נפש. הוא לא הצליח לעצור בעצמו ושאל: 'הרי שמעתי מה היה כאן אך לפני רגע, כיצד הרב שותק על הבזיונות שספג? כיצד הרב כה רגוע ושלו לאחר ששמע מילים שכאלה מוטחות בו'. חיך הרב קרליץ והשיב: 'אני תמה על דבריך. הרי אם נהגתי שלא ביושר - הבעיה הכי קטנה שלי היא הצעקות שספגתי (הבעיה הגדולה שאולי נהגתי שלא ביושר). ואם נהגתי ביושר - אז אני מכובד במקום הנכון, בשמים, גם אם כאן מאן דהוא מרשה לעצמו לבזות אותי. למה לי להילחץ מפגיעותיו של אדם, שכן אם איננו צודק - זו הבעיה שלו, לא הבעיה שלי בכלל'. ביזיונות מבטלין את כל הצרות!

**"פי אני ה' עשה חסד משפט וצדקה בארץ פי באלה חפצתי נאם ה' "** (מתוך ההפטרטה,

**ירמיה ט, כג) - סיפור מדהים**

הקדוש ברוך הוא בעל הרחמים וכי הוא מקפיד על המתאכזרים על בניו ואף על בריותיו, וכל המרחם על בריותיו מרחמים עליו משמים. כל חג הסוכות הוא לא יצא מחדרו וקיבל את הדין באהבה. והנה, בשעה טובה ומוצלחת הסתיימו ימי הבידוד בליל שמחת תורה. כעת מותר לו לצאת כאחד האדם ולשמוח בשמחתה של תורה. הוא מגיע לבית הכנסת, ואז לפתע, אחד המתפללים שידע על כך שהינו חולה קורונה, אך לא ידע כי תמו ימי הבידוד, חשב לעצמו כי וודאי הוא התיר לעצמו לקצר את הבידוד ויצא לפני הזמן. אותו מתפלל ניגש אליו לעיני כל המתפללים וצעק עליו בקולי קולות: "פושע! נוכל! באת להביא עלינו חולאים ומחלות! יצאת מהבידוד לפני הזמן ובאת לסכן את המבוגרים שביננו. רשע, תסתלק מכאן מיד". אותו יהודי מסכן לא ידע את נפשו מרוב בושות וצער - הרי רק אמש בלילה תמו ימי הבידוד, אך כיצד הוא יוכיח זאת לנוכח הצעקות והבושות הנוראיות שעושה לו אותו מתפלל. אומלל ומושפל, ראה כי אין מאמינים לו ועזב את בית הכנסת האהוב עליו. במוצאי שמחת תורה, מתקשר אליו אחד מאנשי השכונה ואומר לו: "שמעתי על מה שעברת בבית הכנסת אמש, ואני מאמין לדבריך. אני בטוח ששמרת על הכללים ויצאת מהבידוד כראוי. ולכן, אני מבקש ומתחנן שתמחל ותסלח לאותו אחד שבייש אותך שלא בצדק, ואת זכות קבלת הבושה באהבה - בבקשה תקדיש לרב שלמה סמסון מבני ברק, השוכב בבית החולים מורדם ומונשם עקב הקורונה כבר שלושה שבועות לא פשוט למחול על ביזיון כזה, אך כיוון שהכיר את ר' שלמה סמסון וריחם עליו, התהפך לבבו ואמר: "אני מוחל לפוגע בלב שלם, ומזכה את שכר הביזיון והבושה לר' שלמה שיבריא בקרוב!". רבותיי, לא יאומן כי יסופר! חלפה פחות משעה, ולפתע פתאום מצלצל הטלפון בבית משפחת סמסון, ועל הקו - צוות בית החולים. 'הוא התעורר, הוא מדבר!' בישרו בעליזות, וכעבור פחות משעה נוספת כבר התקשר ר' שלמה בעצמו לביתו, וביקש שיביאו לו את המשקפיים. בני המשפחה היו המומים, הם ראו תחיית המתים של ממש לנגד עיניהם! והנה כי כן - הוא מדבר בטלפון! ולא עברו ימים אחדים עד ששוחרר מבית החולים בריא ושלם, מהלך על שתי רגליו, מעשה ניסים ממש.

**בברכת התורה  
דיון ברינה**

**"לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון"** (משלי טז, א)



**לעילוי נשמת** מ"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רוזה: אברהם בן שמעה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון הגר בת אהרן והרטה: כתון בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן

**להצלחה:** אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה. **זיווג הגון:** ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר זהבה בת אטו: נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה

**לרפואת:** הרב מאיר ניסים בן כמסאנה שליט"א אריאל בן אביגיל: אהרון בן רוזה: משה בן רוזה מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט עווד בן הגר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קקן בת רבקה אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה רחל בת נוארה: רות בת לינה: נורית בת רחל לימור הודיה, ושונה בנות תוך יפה

**לזרע של הימא:** יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית רחל בת חיה: עדי בת מזל ויקטוריה תקוה בת רינה

**להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752**  
או במייל: [Ronbarina@gmail.com](mailto:Ronbarina@gmail.com)  
**כתובת: הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102**  
**מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים**